

gerrit
kouwenaar

*het bezit
van een ruïne*

*besiddelsen
af en ruïn*

copyright © 2005 john irons

de sterfelijckheid houdt aan

De sterfelijckheid houdt aan, deze morgen
ontwaakte er een in mijn slaap, en vanavond
vraagt het nuchtere glas om genade, men ademt
zich uit als een inzicht, men is, ik herhaal me

spel hoe men zich weervindt in dit haast vervleesde
voortdurend kortstondige zelvige grondstuk, lijf
lijk als weefsel, ik zijnde, wijn wikkend, zeker

de nachten zijn war en onzeker, verdichten zich
waar men in zit, men erft zich alleen
het steeds weer voorbije, zo tast men zijn omtrek –

dødeligheden bliver ved

Dødeligheden bliver ved, denne morgen
vågnede en sådan i min søvn, og i aften
beder det utømte glas om nåde, man ånder
sig ud som en indsigte, man er, jeg gentager

spil hvordan man genfinder sig i dette næsten kødelige
vedvarende korte særegne grundstykke, legeme
lig som linned, jeg værende, vin overvejende, sikker

nætterne er forvirrede og usikre, fortætter sig
der hvor man sidder, man arver blot
det gentagne gange forbi, så famler man efter sit omrids –

dauw, natranen in de ochtend

Dauw, natranen in de ochtend, hoe grond
nevels uitlekken uitbloeden uitdromen, lichamen
in lichtval hun vlees vermisen, en hoe
uit een elders een helder onmogelijk dood
gewoon ruisen van graan is te horen

terwijl men zichzelf behelst als geen ander
stelt men zich samen, eensgezind opstijgend
met al zijn organen tussen de stokdove bomen

grasdiep zeg eeuwig de weerloze vruchten, eerder
ontvallend dan rijpend, amper nog ogend, prijzend
het uitzaaiend kaf van het overbodige

maar spoorloos voorgoed het graan dat blijft ruisen
onzeglijk aanwezig, helder dan dover
een elders ontvlogen, ten tijde, ontwonderd –

dug, eftertårer ved daggry

Dug, eftertårer ved daggry, hvordan tåge
dis lækker, bløder, drømmer bort, legemer
mister i lysfald deres kød og blod, og hvordan
fra et andetsteds en klart umulig død
en almindelig susen af korn kan høres

imens man omfatter sig selv som ingen anden
sammensætter sig selv, stigende i enighed
med alle sine organer mellem de stokdøve træer

græsdybe mere evige de værgeløse frugter, der snarere
falder ned end modner, knapt ligner, priser
den sående avne af det overflødige

men for altid sporeløst kornet der bliver ved at suse
uudsigeligt til stede, tydeligt men desto mere glansløst
noget fløjet et andet sted hen, med tiden, lænset for underværker –

het bezit van een ruïne

Het bezit van een ruïne, zelfs het zoeken
onder de stenen, het vermisen achter het vinden
moet men interen, steenbreek en slaapkruid zijn meester

alleen de luide passant in het zoveelste heden
laat zijn ogenblik los in dit inzicht van leegte
en ziet hoe het uitwist in lagen van stilte
en doorziet zijn inwendige en hij schrikt zich

zodat het geschiedt dat tijdens dit tijdstip
een windengel neervalt en hem zijn dagboek ontrukkt
en het meevoert ver voor hem uit over blind
wegen doeleinden uitbloedend water
naar waar het morgen geweest is, en nu was het avond –

besiddelsen af en ruin

Besiddelsen af en ruin, selv det at søge
under stenene, at savne ved at finde
skal tæres, stenbræk og opium hersker

kun den larmende forbigpasserende i en utallig nutid
slipper sit øjeblik in denne indsigt af tomhed
og ser hvordan det udviskes i lag af stilhed
og gennemser sit indre og bliver forskrækket

således at indenfor dette tidspunkt falder
en vindengel ned og fravrister ham hans dagbog
og fører den med sig langt foran ham over blind
veje målsætninger udblødende vand
til hvor det har været morgen, og nu var aften –

alleen in de tuin

Men zit met zijn schimmen in de tuin, licht
bladert schemer, er ademen oude nalatige vragen
men zwijgt zich te zamen, is sprekend zijn naaste
het is later, onhoorbaar als tijd

men zou dit ingedikt niets willen stillen ontmaken
deze langzame cirkel, dit doodlopend loze moment
willen wissen in scheurende zijde, ontastbare
tastende voeten voorbijgaand over het grind

zo duurt men nog even, uurglazen, eetgrage boeken
doodsnood van hongerend voedsel, dan vindt zich
het sterfelijk licht uit en gaat men, gaat men
naar binnen, gehoorzaarn, verhoort men het donker

alene i haven

Man sidder med sine skygebilleder i haven, skumringen
flagrer let, der ånder af gamle efterladne spørgsmål
man tier sig sammen, ligner slående sin næste
det er senere, uhørligt som tid

man ville stille dette fortættede intet ophæve
denne langsomme cirkel, ville viske dette løse
øjeblikks blindgyde ud i flængende silke, ufattelige
famlende fødder der passerer på gruset

så varer man et stykke tid, timeglas, glubske bøger
sultende fødes livsfare, så opfinder det
døende lys sig selv og man går, man går
ind i huset, lydig, man forhører mørket

binnen

Wat je niet allemaal bestaan hebt, onteigend
omhelsd hebt, geweest bent, nu zit je
op wacht aan je bed

je bladert het boek door, bevingert de woorden
wantrouwt je gereedschap, stofgoud cicaden

het brood is verlegen, wil niet verstenen
het horloge maalt meel en weet het nooit zeker

diep in de tuin dooft het buitenste binnen
altijd die vogels die nesten beginnen –

indeni

Tænk engang alt det du har turdet, eksproprieret
omfavnet, har været, nu sidder du
på vagt ved din seng

du bladrer gennem bogen, rører ved ordene
mistror dit værktøj, guldstøv sangcikader

brødet er forlegent, vil ikke forstene
uret maler mel og ved aldrig sikkert

dybt inde in haven slukkes det yderste indeni
altid disse fugle der vil bygge rede –

als er geen oorlog is

Als er geen oorlog is is men geborgen, huizen
zijn woonachtiger dan greppels sluiers asters, wit
eet alleen, alleen het zwart moet men vasten

men tafelt oneven in zomers als deze, doden
ontleven in andere oorden, eten in woorden
sneeuwt hongerwinters zolang men vlees moet lezen

men kan de telefoon alarmeren, in pillen uittreden
men kan oneindig zijn om zich te verkleinen

buiten op pleinen dreigt vallende stilte, binnen
steeds zachter haarstrelen, nergens is onweer –

når der ikke er krig

Når der ikke er krig er man tryk, huse
er mere beboelige end grøfter slør asters, kun
hvidt skal spises, kun sort skal fastes

man spiser ujævnt i somre som disse, de døde
afliver sig selv andre steder, gnaver ord
det sneer sultevintre så længe man skal læse kød

man kan alarmere telefonen, fratræde i piller
man kan være uendelig for at mindske sig selv

udenfor på pladserne truer faldende stilhed, indenfor
stadig blidere hårstrygning, ingensteds er der uvej –

muziek voor het slapen gaan

Er stond muziek op toen zij hem vond
wat er speelde was zij later vergeten, had zij
afgelegd toegedekt of ingeslikt met zijn leven

zij hoopte dat het strawberries was geweest
zoetrood geneurie op koelere hoogte
en niet de negende kleine steeds weer
voorgoed onvoltooide

maar het liefst dat met die vluchtende vogel
die nooit kon antwoorden waarheen hij op weg was
en onder zijn veren kon uitrusten, inwonen –

musik før man sover ind

Der var musik på da hun fandt ham
det som spilledes havde hun senere glemt, havde hun
lagt af, dækket til eller slugt med hans liv

hun håbede på at det havde været strawberries
en sødrød nynnen i en køligere højde
og ikke den niende lille om og om igen
ufuldendt for altid

men helst det stykke med denne flygtende fugl
der aldrig kunne svare på hvor den var på vej hen
og kunne hvile ud, bosætte sig under sine fjer –

sleutel

Als je je sleutel mist zoek eerst
in je eigen deurslot, als je dood moet
geef je plant nog wat water, klop niet
om regen uit het verlaagde plafond, maak het

gedichten moeten niet troosten, zeg ik
toch maar weer eens in wat nu echt af en toe
op een volwassen stilstand gaat lijken

handen gevouwen boven het erfelijk bestek, brood
en vleeswaar staan klaar, maar geen woord
dat zich bekt, en hoe mager de eetlust
eten is leven

dus eerst nog maar even het zwijgen vergulden
wat leegte innemen, de schemer inwonen
en er een opsteken, voor de doden –

nøgle

Hvis du taber din nøgle led først
i din egen dørlås, hvis du skal dø
giv din plante lidt mere vand, bank ikke
efter regn på det sænkede loft, lav noget

digte skal ikke trøste, siger jeg
alligevel endnu en gang i det som af og til virkelig
begynder at ligne en fuldvoksen stilstand

hænderne foldet over det arvelige bestik, brød
og kødpålæg står klar, men ikke et eneste ord
der ligger ret i munden, og hvor mager appetiten
at spise er at leve

altså først skal tavsheden lige forgyldes lidt
noget tomrum indtages, skumringen beboes
og en af dem tændes, for de døde –

terwijl men tafelt

Terwijl men tafelt worden de doden steeds doder
zoals deze bladzij zich voedt met zijn woorden

de een erft het mes, de ander de lepel
de een eet zijn vlees, de ander zijn goden

levens geleden was er een morgen
men hoorde de vogels, men was niet geboren

het zal niet baten, er is niet te ontkomen
aan een avond als deze, de volledig bestaande

de tafel de witte met lokaas beladen
en dat men onsterfelijk is en zal doodgaan –

mens man sidder til bords

Mens man sidder til bords bliver de døde stadig mere døde
ligesom denne side fodrer sig selv med sine ord

den ene arver kniven, den anden skeden
den ene spiser sit kød, den anden sine guder

for mange liv siden var der en morgen
man hørte fuglene, man var ikke født

det vil ikke nytte noget, det er ikke til at undgå
en aften som denne, den fuldkommen bestående

bordet det hvide læsset med lokkemad
og at man er udødelig og skal dø –

stilleven

Een winter vroeg opgestaan, hemel, hoe eerlijk
meelevend en lelijk is deze geboorte, huid
tussen binnen en buiten, schuim tussen gister
en later, men scheert zich zijn vader

thee zettend ontvalt men het glas, drinkend
verbittert de suiker, men doucht zich, kookt ei
poseert voor het daglicht, stilleven met eter

nu, avond, heeft men de scherven verstoken, geluk
is niet te verduren, het potlood potdoof, zelfs
de inkt moet herschreven, traag mort de haast
van het maaksel toen men nog leefde –

stilleben

En vinter tidligt stået op, du milde, hvor ærligt
medfølende og hæslig er denne fødsel, hud
mellem inden- og udenfor, skum mellem igår
og senere, man barberer sin egen far

når man laver thee taber man glasset, når man drikker
bliver sukkeret bittert, man tager et brusebad, koger et æg
poserer for dagslyset, stilleben med den spisende

nu, aften, man har gemt skårene, lykke
er ikke til at udstå, blyanten stokdøv, til og med
blækket skal skrives om, trægt murrer værkets
hast dengang man stadigvæk levde –